

Het Kattebeletje

Het bange avontuur van Bolletje

Ik heet Bolletje, ben ca. 8 jaar oud en woon sinds 1993 bij de Stichting. Daarvoor woonde ik met mijn oude moeder Janneke, mijn broer Joepie en zus Leentje op een bouwvallige boerderij in Uithoorn. De boer gaf ons soms wat te eten, geen kattenvoer maar een overgebleven restje aardappels. Verder werd er van ons verwacht dat we alle muizen vingen die op de boerderij aanwezig

waren. Omdat wij niet gesteriliseerd waren, kregen Janneke, Leentje en ik zo'n 2 keer per jaar kindjes, meestal in de hooiberg. Helaas was onze blijdschap hierover van korte duur, want zodra de boer zag dat wij weer een normaal postuur hadden zocht hij net zolang naar onze kleintjes tot hij ze had gevonden om ze vervolgens in de sloot naast de boerderij te verdrinken. In de zomer van 1993

verhuisde de boer en liet ons onverzorgd achter. De boerderij werd dichtgetimmerd en de hooiberg werd ook verwijderd. Zo hadden wij ineens geen onderdak en voedsel meer. Pas na maanden van ellende belden buurtbewoners de Stichting op omdat er allemaal kleine poesjes op het erf, van wat eens onze boerderij was, liepen. Els kwam met een speciale vangkooi en heeft ons alle 13 gevangen en mee naar huis genomen. Onze 9 kinderen waren nog heel jong en leerden nog mensen te vertrouwen. Gelukkig maar want daardoor kregen zij allemaal een goed tehuis. Echter Janneke, Leentje, Joepie en ik bleven bang voor mensen, al moet ik toegeven, dat mede door alle lekkere hapjes die we altijd van Els krijgen, we een stuk minder bang zijn voor haar. We weten zo onderhand dat de mensen bij de Stichting ons niet proberen aan te raken want dat vinden we nog steeds doodeng en daarom durven we tegenwoordig ook in huis op de banken of in de mandjes te slapen. Het leven bij de Stichting bevalt ons zeer goed. Helaas is Janneke vorig jaar na een hevige hersenbloeding overleden. Op 26 november 1997 beleefde ik de meest vreselijke dag uit mijn leven. Wat er toen gebeurde ga ik u nu vertellen. In de middag om ca 14.00 uur ging de bel en de vrachtauto van meubelfabriek Klinkenberg stond voor de deur met een prachtig tweedehands bankstel voor ons. Omdat wij doorgaans met zijn allen per jaar zo'n twee en soms wel drie banstellen met onze nagels vernachelen en Klinkenberg gelukkig zielsveel van katten houdt, krijgen wij altijd gratis ander meubilair. Omdat de eerste bank moeizaam naar binnen werd gedragen en de voordeur nog open stond, werd ik ineens vreselijk nieuwsgierig en ontsnapte via de voordeur. Maar ik schok me buiten een ongeluk want er kwamen net toevallig veel auto's voorbij rijden en ik rende meteen een heel eind weg. Els kon me niet gelijk achterna komen want er moest nog een bank naar binnen worden gebracht én ze moest opletten of er niet nog meer poezen ontsnapten. Ik was helemaal over mijn kattentoeren en na ca 200 meter gerend te hebben ben ik in de graskant naast de sloot gaan liggen, in de stromende regen. Ook dat nog. Toen Els me daar een kwartiertje later zag liggen en ik geen aanstalten maakte om er van door te gaan, dacht ze mij zo te kunnen oppakken. Maar ik schrok vreselijk van haar en sprong pardoes in de brede sloot en zwom naar de overkant. Daar kon ik niet op de kant komen omdat er een hoge ijzeren wal in de sloot zit. En ik bleef maar proberen om op die wal te komen. Inmiddels stond Els haar jas en schoenen al uit te trekken om mijn achterna te springen en te komen redden. Net voor Els in de sloot wilde springen zag ik toch nog kans om mij met één nagel aan de wal op te hijsen en ik sprong vervolgens op de kant. Daar was ik op fabrieksterrein.

Toen Els daar enige tijd later ook arriveerde schrok ik me weer rot van haar en ik vluchtte in een boom aan de slotkant en kroop steeds hoger omdat zij me wilde pakken en ik steeds banger werd. Els is toen ten einde raad naar huis gegaan om hulp te halen, maar helaas bleek er niemand bereikbaar te zijn en zo hing ik om 17.30 uur nog steeds met mijn 20 nagels aan de boomstam in de stromende regen. Toen kwam Els met de dierenambulance aanrijden en was ik inmiddels zo door en door koud, nat en volledige

uitgeput, dat ik niet meer de kracht had om nog hoger te klimmen. De meneer van de ambulance klom in de boom en kon mij toen zo aan mijn nekvel eruit halen en ik liet mij gewillig in het hok stoppen. Eenmaal thuis aangekomen heeft Els me goed afgedroogd en me vervolgens in een kennel op een verwarmingsmat gelegd. Om 24.00 's avonds was ik pas weer op mijn normale lichaamstemperatuur en ging schreeuwen want ik was het spuugzat in die kennel en wilde eruit om bij mijn vriendjes te gaan

liggen. Gelukkig heb ik geen nadelige gevolgen aan mijn bange avontuur overgehouden. Maar één ding weet ik zeker, ik ontsnap nooit meer de straat op, want dit is wel heel slecht bevallen. Voortaan wil ik alleen nog maar in mijn eigen beschermde kattentuin.

P.S. Leentje en Joepie zijn de afgelopen jaren financieel geadopteerd, maar ik nog steeds niet. Wie belt er voor mij? (0297-66285)

Groetjes van Bolletje

Stichting "Help de Zwerfkat"

Overzicht van de inkomsten en de uitgaven in 1997

Inkomsten		Uitgaven	
Adopties, donaties, giften *	102907.05	Voeding	18374.82
Herplaatsen katten	250.00	Dierenarts	8576.32
Diverse opbrengsten	5513.73	Telefoon + porto	2091.47
		Auto	3278.27
		Huisvesting	20361.40
		Computer + kantoorart.	2115.87
		Gas, licht en water	1433.90
		Diverse onkosten	4163.95
* dankzij een erfenis		Eigen vermogen	48274.78
Totaal	108670.78		108670.78

NOODKREET

Helaas kunnen wij geen vrijwilligers meer vinden die ons regelmatig komen helpen met het schoonmaken van de kattenverblijven U begrijpt natuurlijk wel dat er elke dag weer een hoop werk op ons afkomt. Daarom zoeken wij voor onze stichting een zeer diervriendelijke man of vrouw die bereidt is om tegen vergoeding 2 uur per dag te komen schoonmaken. Ook als U niet alle dagen beschikbaar bent maar slechts een aantal dagen in de week dan bent U van harte welkom. Als U interesse heeft neem dan contact op met Els Verkerk of spreek Uw telefoonnummer even in dan belt zij U terug.

Een vrijwilligster vertelt:
door Karin van Woudenberg

Eigenlijk wilde ik geen katten in huis houden, niet dat ik niet van katten houdt, maar door mijn werk was ik niet zo vaak thuis en dat combineert niet met katten vond ik. In de krant las ik een oproep voor vrijwilligers. Helpen bij Stichting Help de Zwerfkat dat was de oplossing, omringt door katten helpen met het schoonmaken van de

leefruimten en tussendoor knuffelen met de katten. Op een dag werden er twee katten binnengebracht: een witte (Mini) en een zwarte (Mandy). Het zwarte katje was erg aanhankelijk en zat graag op schoot, de witte was erg schuw en keek met grote ogen de kat uit de boom. Wat als ik die twee nou eens tijdelijk in huis zou nemen, misschien zou Mini dan ook wel wat minder schuw worden en dan zou ook zij een nieuw tehuis kunnen krijgen. Wel hadden ze regelmatig ruzies, het was dus niet noodzakelijk om ze samen te herplaatsten. Mandy werd al snel geplaatst en Mini deed haar best om te mogen blijven. Inmiddels had ze uitgevonden dat ik ongevaarlijk was als ik in bed lag, dan kon ze bovenop me gaan liggen en werd ze geknuffeld. U begrijpt dat ik helemaal verkocht was en haar absoluut niet meer wilde missen. Inmiddels waren mijn werkzaamheden veranderd waardoor ik vaker thuis was en ik besloot Mini te houden, maar ik wilde er nog wel een katje bij hebben zodat ze niet alleen zou zijn wanneer ik werkte. De zomer naderde en dan is het aanbod altijd groot, zo voor de grote

vakantie. Twee broers(?) werden uitgedroogd gevonden in een kennel op een bouwterrein. Twee schoonheden en erg aanhankelijk. Odie heeft een wit met lichtbruine vacht en de mooiste blauwe ogen van Nederland, Garfield heeft een zeer fotogeniek kopie en een mooie bruine gestroomde vacht. Garfield is niet de slimste, zo valt hij regelmatig van de bank af tijdens zijn siestas (gelukkig niet te hoog) en kan hij recht omhoog springen. Ze helpen me overal mee (alleen stofzuigen vinden ze niets), en verwelkomen me als ik thuis kom van het werk, eerst moet er worden geknuffeld voor ik iets anders kan gaan doen. Het is altijd maar afwachten of het klikt tussen katten met een verschillende achtergrond maar inmiddels zijn het net de drie musketiers en als ik 's avonds zie hoe ze inelkaar gekruld liggen te slapen weet ik dat ik ze voor geen goud zou willen missen en vraag ik me af hoe iemand het over zijn hart heeft kunnen krijgen om ze zo maar ergens te dumpen.

Wieteke van Dort, Ambassadrice van de Stichting.

Het is al weer bijna drie jaar geleden, dat de Stichting Help de Zwerfkat aan de rand van de afgrond balanceerde. Omdat we op dat moment 70 katten in huis hadden, het voer bijna op was, de dierenarts al een jaar lang niet was betaald en het autootje van de Stichting Help de Zwerfkat op instorten stond. Als er niet snel iets zou gebeuren, was het over en sluiten. Want de stichting kreeg en krijgt nog steeds geen dubbelte subsidie.

Maar gelukkig bood Wiekteke van Dort spontaan haar hulp aan en zo kwam er op 7 juli 1995 een artikel in de Telegraaf tot stand met foto's van Wieteke, Els en onze katten, waarop poezenminnend Nederland massaal reageerde door ons financieel te steunen.. Sindsdien zijn we uit de zorgen en wordt ook het woongenot voor de katten steeds beter. We hebben nog regelmatig contact met Wieteke en onlangs stuurde zij ons deze bijzonder leuke vakantie foto op.

De vlo en de lintworm.

De vlo kennen we allemaal. Het is een bruin, glanzend, vleugelloos, insectje, dat snel door de vacht van zoogdieren loopt en springt. Ze leggen witte eieren ("zoutkorrels") die na 2 tot 14 dagen uitkomen. Als de larven zijn volgroeid spinnen ze zich in een cocon, om de metamorfose tot een volwassen vlo te maken. Vervolgens springt de vlo op een voorbijkomende hond, kat of mens en gaat bloed zuigen. Dit kan verschillende ziektes overbrengen, sommige dieren zijn zelf overgevoelig voor vlooiën. Dus voor de gezondheid van mens en dier moet de vlo bestreden worden. Maar wat hebben vlooiën met lintwormen te maken? Wat de meeste mensen niet weten is dat de vlo de tussen gastheer van de lintworm is. Lintwormen zijn gelede wormen die zich met haakjes en zuignappen met hun kop aan de darmwand vast hechten. Ze voeden zich met het verteerde voedsel in de darm. Een directe besmetting is niet mogelijk omdat iedere lintworm een tussengastheer nodig heeft. Voor één soort lintworm is dat de vlo. De vlo eet een eitje, in de vlo ontstaat een larve die uitgroeit tot een blaasworm. Eet de kat of hond een besmette vlo op (bij het bijten tegen de jeuk), dan komt de kop in de darmen terecht, hecht zich vast en groeit uit. Om lintwormbesmetting te voorkomen is het noodzakelijk om het ontwormen en ontvloien te combineren.

Groot onderhoud bij de stichting

Het zal voor onze donateurs die ons een bezoek hebben gebracht niet onopgemerkt zijn gebleven dat de huisvesting van de stichting enigszins verouderd is . Met name de brandveiligheid en de hygiëne kwamen hierdoor in gevaar. Het bestuur van de stichting heeft hier in een primair stadium assistentie voor gevraagd van de gemeente. Alvorens eventuele gemeentelijke steun af te wachten heeft het bestuur besloten een aantal urgente aanpassingen te laten plaatsvinden aan het kattenverblijf. Zo is de quarantaine betegeld en zijn nieuwe plafonds aangebracht. De oude plafonds waren brandgevaarlijk en de hygiëne in de quarantaineruimte is nu makkelijker te handhaven. De wanden en de vloeren in het kattenverblijf dienen ook nog te worden betegeld. Wij hopen deze werkzaamheden aan het einde van dit jaar te kunnen afronden. Het schoonhouden van het verblijf en het leefmilieu van onze viervoeters zal hiermee aanzienlijk worden verbeterd. U begrijpt dat een dergelijke verbetering van het kattenverblijf de nodige kosten met zich mee zal brengen. Gelukkig hebben we het afgelopen jaar een aardige reserve kunnen opbouwen zodat we de meeste plannen voorlopig kunnen uitvoeren. Toch blijven wij van u afhankelijk en daarom treft u hierbij ingesloten een acceptgiro aan, mocht u ons al gesteund hebben dan moet u deze als niet ontvangen beschouwen.